

Lakoma

2018. október 18-21.
Szepsi és Buzita

3. SZÁM

XX. Egressy Béni Országos
Színhátszövetség Fesztivál

Dino Benjamin

Emlékeznek még rá, ki volt négy esztendeje az egyik házigazdája az Egressy Béni Fesztiválnak Bazár György és Oláh Balog Livia mellett? Igen, azok tippeltek jól, akik Dino Benjaminra gondoltak. A királyhelmecci fiatalember ma a budapesti színművészeti egyetem végzős hallgatója.

Alig egy hónapja a Pesti Színház társalgójában találkoztunk, s beszélgettünk a számomra még mindig alig hihetőről, holott már

négy éve az egyik ködös novemberi szepsi este elárulta, török-szakad, belőle színész lesz, mégpedig Budapesten.

Nem akkor találkoztunk először, hanem Rimaszombatban, ahol a Tompikán Sycorax nevű csoportjával a lírai színpadok kategóriájában lépett fel, rendezőként és szereplőként is megcsillogtatva kivételes képességét. Már az érettségi évében a negyedik kategóriába is benevezett, de ugyanott csak bronzsávrá futotta. Ugyanaz a Pilinszky-vers pár héttel később belépőt ért a budapesti színművészetin.

Tavasszal Zsótér egyetemi rendezésében, Calderon Az élet álom című darabjában láttam. És sajnáltam. Zsótér az egyetem udvarán alakította ki a játszóteret, fán, fészerben, kerítésen adódott elő a darab, amelyben mindenki játszott szinte minden szerepet. Bár az egyik kedves darabom, csak a düh maradt meg bennem, Zsótér ezúttal valahol elveszítette a mértéket, s nemcsak a

szomszédok nehezteltek, de olykor az égiek is megtréfálták a játzókat, s bizony előadás végén elkelt a sártenger után a hosszas zuhany.

A napokban ismét Budapesten járva tartottam egy „Dino Benjamin-napot”, előbb Nemes László Napszállta című filmjét néztem meg, ezt követően pedig a Pesti Színházban a Bíborszízetet, amelyet egyik mestere, Hegedűs D. Géza rendezett. Amíg Nemes filmjében egy titokzatos szolgát alakít Leiterék kalapszalonzájában, Bulgakov túéles szatírájában, Vologya, a kotnyeles kellékes Kern András és Hegyi Barbara partnereként. Két, egymástól teljesen elütő, de ugyancsak ütős figura.

Ülünk a színház társalgójában, régi emlékeket idézünk, egyetemi felvételit, szóba kerül másik mestere, a pályáról aljas módon száműzött Marton László, ahogy Vecsei H. Miklósék és a Sztalker csapata is, akik egy ideje már meghatározzák a Vígszínház arculatát, de a Napszállta forgatása is, amely felért számára egy másik egyetemmel. Egy rendkívül elszánt, kölyökképű színművész ül velem szemben.

Ugye, senki sem gondolta mindezt négy évvel ezelőtt?

Juhász Dósa János

Cserépszín Hagyományőrző Csoport

A makranci Cserépszín Női Éneklőcsoport 1994 februárjában 16 taggal alakult, egy ideig vegyes éneklőcsoportként is működött, 2008-ban pedig ismét női csoport lett. Vezetője Fekete Lászlóné, akinek férje mint lelkes harmonikás egykori csoporttagként zenei kíséretével, vidám hangulatteremtő képességével ugyancsak nagy segítsége ma is a csoportnak. Aktív résztvevői a járási dal- és táncünnepélyeknek, nyugdíjas- és anyák napi műsoroknak, énekelnek a Makranci nyár rendezvényein. Több alkalommal színesítik templomuk búcsúünnepségét, szentmiséit, körmeneteit, aktív résztvevői a helyi határon túli falunapi rendezvé-

nyeknek, a Bogácsai Nemzetközi Dalostalálkozón is több ízben képviselték már községüket. 2011-ben Dunaszerdahelyen a Bíborpiros szép rózsza országos döntőjében ezüstsávós minősítést értek el, 2009-ben pedig eljutottak Budapestre a Vass Lajos Népzenei Versenyre, s ott nívódíjat kaptak.

Fesztiválunkon színjátszóként első alkalommal mutatkoznak be rövid vígjátékukkal.

A buszmegálló (falusi vígjáték)

Szereplők:

Falusi asszony **Fekete Ilona**
Úri hölgy **Lišovský Márta**

Rendezte: **Fekete Ilona**

Idei betűhálónk azon városok és falvak nevéből áll, ahonnan csoportjaink érkeztek. A csillaggal jelölt szavak a hálóban derékszögben megtörnek.

Ő	G	R	Ö	G	A	N	R	O	T
F	E	L	S	Ő	L	C	■	É	A
D	R	E	Z	S	A	N	U	D	S
A	A	L	L	Z	S	A	A	N	C
H	■	A	A	E	C	R	S	R	Ó
E	F	N	Y	L	É	K	S	O	S
L	Ü	Á	G	I	S	A	A	T	E
Y	L	N	Ó	V	C	M	K	A	M
V	E	Z	E	K	É	N	Y	■	E
■	K	G	E	Z	S	Ó	I	D	N

ÓGYALLA*

MAKRANC

TORNAGÖRGŐ

DUNASZERDAHELY*

VEZEKÉNY

DIÓSZEG

FÜLEK

NEMESÓCSA

FELSŐSZELI*

CSÉCS

KASSA

TORNA*

NÁNA

A fennmaradt betűkből az egyetlen kimaradt település neve olvasható össze.

Hahota Színjátszó Csoport

A diószegi Csemadok alapszervezete mellett működő Hahota Színjátszó Csoport 1993 őszén alakult, akkor még alap- és középiskolás diákokból. A Hahota az első tíz évben minden évadban bemutatott egy-egy zenés kabaréműsort, melynek mindig nagy sikere volt a helyi bemutatón és természetesen a környező falvakban is, ahová rendszeresen ellátogattunk. A helyi fellépéseket számtalan külföldi siker követte. Többször léptünk fel

Magyarországon, főleg Csorvás és Gerendás testvértelepüléseken. 2000-ben egy jól sikerült erdélyi körúton vettünk részt.

2004-ben a csoport műfajt váltott, 3-felvonásos zenés vígjátékot mutattunk be. Az Isten véled, édes Piroskám egyszerű története, mindenki által ismert dallama, a jó színészi alakítások meghozták a méltó sikert. A következő évben a Piroška

sikerén felbuzdulva egy igényesebb zenés darabot, a Mona Marie mosolyát mutattuk be. 2010-ben ismét műfajt váltottunk, mivel csoportunk tele van jó hangú énekesekkel, egy zenés-szórakoztató műsort mutattunk

be Holdvilágos éjszakán címmel. A műsorban a zene, az ének és a tánc dominált, de természetesen a humoros jelenetek sem maradhattak el. A közönség tapsa, a teltházás előadások azt bizonyították, hogy ebben a rohanó világban az emberek igénylik a régi magyar slágereket, és egy kis könnyed kikapcsolódást jelentett számukra műsorunk. Ezért 2012-

ben ismét egy hasonló műsort mutattunk be Elmondani, jaj, de nehéz címmel.

2012 novemberében részt vettünk az Egressy Béni Országos Színjátszó Fesztiválon, ahonnan az együttes tagjainak kiváló énekeljesítményéért járó különdíjjal térhettünk haza.

Csoportunk 2013-ban ünnepelte fennállásának 20. évfordulóját, ezért úgy gondoltuk, újra visszatérünk a zenés vígjátékok műfajához, így esett a választás egy háromfelvonásos darabra, a Charley néniére, melyet 2014-ben mutattunk be a helyi közönségnek. A darabot nagy sikerrel adtuk elő a

környező falvakban és az ország határain túl is. 2015 novemberében ezzel a darabbal az Egressy Béni Országos Színjátszó Fesztiválról elhoztuk a legjobb férfi alakítás díját, Szepsi város különdíját, valamint a Csemadok Kassa-környéke területi választmány díját. A zsűri elmondása szerint üde foltja voltunk a fesztiválnak.

2018. február 17-én mutattuk be legújabb műsorunkat, az Imádok férjhez menni című kétfelvonásos zenés vígjátékot. Idén sem vágtuk kis fába a fejszénket, hiszen egy igényes angol darabról van szó. William Somerset Maugham helyzetkomikumokra épülő, igényes

verbális humorral élő művéről van szó. A darab magyar változatát Nádas György zenéje és Szenes Iván dalszövegei teszik még színesebbé. Jelenleg ezzel a darabbal járjuk a környező falvakat, és meghívást kaptunk Magyarországra is.

A DIÓSZEGI HAHOTA SZÍNHÁTSZÓ CSOPORT

bemutatja

William Somerset Maugham

IMÁDOK FÉRJHEZ MENNI

cimű zenés vígjátékát két felvonásban

Szereplők:

Victoria – **Srejner Melinda**

Bill Cardew – **Srejner Attila**

Frederick Lawndes – **Recska Tamás**

Mr. Paton – **Katona Péter**

Mrs. Shuttleworth – **Jónás Katalin**

Montmorency kisasszony – **Bernáth Erika**

Raham, ügyvéd – **Recska Zsolt**

Taylor – **Katona János**

Zene: **Katona János**

Hang és fény: **Remmork**

Rendezte: **Srejner Tibor**

A zenéjét szerezte – **Nádas Gábor**

A verseket írta – **Szenes Iván**

Victoria a háborúban elveszítette férjét. A gyászév leteltével hozzáment közös barátjukhoz Freddie-hez, mert mindketten úgy gondolták, hogy a néhai férj és a néhai kebelbarát is ezt óhajtotta volna. A sebek gyógyulnak, a mindennapok diszkrét csatározásában, ám egy napon megjelenik az elhunyt férj, és bekopog a lakás ajtaján...

Nagyidai cigányok avagy Csóri vajda győzelme

A színhátszó fesztivál 2. napját idén a hetényi Csavár Színház Nagyidai cigányok című interaktív előadása indította, Gál Tamás elmesélésével. A vendégelőadás már az első pillanattól kezdve magával ragadta az közönséget, akik nagy örömmel fogadták a cigány-magyar darabot. A közvetlen szöveggel és zenés betétdalokkal fűszerezett előadást a gyerekek és felnőttek egyaránt élvezték.

A darab ékes példa rá, hogy nem csak a modern technika eszközei lehetnek érdekfeszítők a fiatal korosztály számára. A minimalista díszlet ellenére teljesen bele tudtuk magunkat képzelni a közegbe.

A labancok és cigányok bőrébe bújtatott bátor „katonák” együtt táncoltak, harcoltak és haladtak a történettel. Nagy

élmény volt látni az előadást, ami méltán nyerte el színikritikusok díját, a produkcióban nyújtott művészi megjelenésért. Gál Tamás improvizációs tehetsége még a gyerekek ruházatát is belekomponálta a darabba, akik ilyen véleményekkel távoztak az előadásról:

„Nagyon élveztük a darabot, a színész bácsi nagyon vicces volt.”

„Nekem az tetszett a legjobban, amikor énekelt, és még cigányul is tudott.”

Nagy Andi

Matyi! A Lúdas

A mai délelőtt láthattuk a harmadik vendéglőadásunkat, a kassai Csiribiri drámakör pódiumjátékát. A választott darabjuk Fazekas Mihály Lúdas Matyjára esett.

Kevés gyermek színjátszó csoportot láttam eddig, de a Csiribiri olyan szórakoztató és minőségi előadást nyújtott a számomra, hogy biztos vagyok benne, erre elég sokáig emlékezni fogok. Nagyon hálás vagyok a csapatnak, mivel felelevenítették gyerekkorom egyik legkedvesebb történetét. Pozitívként éltem meg, hogy a darabot egy kis köntösbe bújtatták, ezzel is felidézve a régi korokat, amikor az emberek még tudtak minőségi időt tölteni egymással.

Amint elkezdődött az előadás a figyelmem egy magyar motívumokkal díszített faládára esett, és máris tudtam, hogy valami jóra és igényesre

számíthatok. A színpadi kép letisztult volt, nem volt semmi felesleges kellék, de ami ott volt, az a történet szerves részévé vált. Nagyon hamar feltűnt, hogy a gyerekek jó beszédkészséggel rendelkeznek, bár néhol annyira elhalkultak, hogy nem tudtam tisztán kiven-

ni a mondanivalójukat.

A produkciójukat az énekek színesítették. A csoport nagyon jó hanggal megáldott lányokból áll. Igaz, nem értek a zenéhez, de azt el tudom dönteni, hogy mikor énekel valaki hamisan és mikor nem. Itt hamisságnak még hűlt helye se volt.

Sokszor még a tapasztalt amatőr színészek is abba a hibába esnek, hogy elkalandozik a figyelmük, ha éppen nem ők vannak a színen. Itt ezt

nem lehetett megfigyelni a rendezésnek köszönhetően, mivel minden gyerkőc le volt kötve. Külön ki kell emelni a két főszereplőt, akik nagyon hitelen, gyermeki lelküllettel alakították Matyit és Döbrögít.

Megütötte a szememet egy jelenet, mégpedig az, amikor Matyit elnás-pángolják. Nem hiszem, hogy bármelyikünk képes lenne több mint harminc botütés után a fenekére ülni.

Röviden: Az előadás szórakoztató volt. Mindenki arcán, aki a színpadon alakított, látni lehetett a játszani akarást. Egy nagyon tehetséges és aranyos csoport bontakozott ki a szemünk előtt. Nálam ez az előadás még mindig telitalálat.

Görög László

Marcell, te buta!

A mai délelőtt első versenyelőadását a Fesztysektől láthattuk, a „Marci udvarol” című parasztkomédiát. Amikor először a kezembe vettem a műsorfüzetet, láttam, hogy az előadásuk húsz perces. Ezt látván azt gondoltam, hogy ez is egy jó kis, vicces gyermekelőadás lesz, de nem így lett. A komédia hamarabb véget ért, mint azt vártam. Ennek ellenére, nagyon szerencsésnek tartom a rendezőt, hogy ilyen tehetséges fiatalokkal dolgozhat együtt.

Egy fiatal társulatról van szó, kevés tapasztalattal, de bízom benne, hogy jövőre nagyobb fába vágják a fejszéjüket.

Görög László

Hogyan terjed a pletyka

Ismérjük a régi sztorit, ahogy egyből százat csinálnak. Ahogy mindenki hozzáteszi a magáét, és dagad a pletyka, s így lesz a végén az apróságból kidoboltatni való, hatalmas hír. A NEFISZ legifjabb generációja ezt a témát vitte színre A tojás címmel.

Az előadásban rengeteg apró poén, jó ötlet volt. A pálinkázós öregasszony, aki még a tapsrendben is "elvesztette a fonalat", a kisbíró, aki a felolvasandó szöveget is fordítva tartja, a dobos, aki belealszik a hirdetésbe. Voltak jó nonverbális eszközök is, melyeket a csapat remekül kihasznált. Jó volt, hogy a kosztümök csak jelzésértékűek voltak, az eszközök minimálisak. Sajnáltam viszont, hogy a történet színre viteléhez arénauszínpados megoldást választott Csorba István rendező. A szereplők ehhez képest túl statikusak voltak, nem változtattak elég gyakran helyet, a pletyagyáros feleség nekem például sokáig maradt háttal fordulva, amit őszintén sajnáltam, mert egy-egy előbb elkapott arckifejezése arról tanúskodott, hogy sok élménnyel gazdagodtam volna, ha hagyományos színpadon látom.

A csapatban viszont sok a tehetséges gyerek, aki később, diákszínjátszóként majd felnőttként még remek alakításokat nyújthat a színpadon. Külön kiemelném a Nekulajt alakító Szabó Ákos őszinte játékát.

Az is örömömmre szolgál, hogy a csoportot vezető Csorba-házaspár mellett ott láttam segítőként Hölgye Boglárkát is, a hajdani nefiszest, aki kétszer is kapott legigéretesebb tehetségnek járó díjat.

Kozsár Zsuzsanna

Borotvái magát alul-felül

A csécsi nénik és egy szem bácsijuk ma egy hamisítatlan falusi milliőt varázsoltak a színpadra, az ő sajtószerű tájszólásukban. A jelenet kicsit nehézkesen indult, és a lappangó ellenségeskedések is kevésbé nyilvánultak meg színészi játékukban. A két néni kibékülése talán túl gyorsan is következett be. Érdekesebbek voltak a pletykák, a fekete gyerek, az ismerős új szeretője, aki "borotvái magát alul-felül", érdekes volt az ő ízes csécsi

keveréknyelvük. A jelenet akkor kezdett igazán működni, amikor a pajzán utalások megjelentek a szövegben. Itt már a közönség is jól vette a lapot, a jelenet hátralévő részét végigkísérte a publikum kuncogása. A csécsi asszonyok verhetetlenek az ilyen kiszólásokban. Ártatlan képpel, flegmán mondják ki a hímtagról szóló szójátékaikat. Aki nem ismeri őket, meglepődik: ilyen korú asszonyok ilyen könnyedén játszadoznak a szexualitással? A meglepődést hamar felváltja a tetszés, mert a csécsiek a maguk módján lehangolóak.

Még előadás előtt volt velük egy megejtő élményem. Épp akkor értem a kultúrházba, amikor a kellékeiket cipelték felfelé a lépcsőn. Idősebb emberek, önmagában is elég felkapaszkodniuk az első emeleti nagyteremig. Ez a huszadik évébe lépett fesztivál megérdemelne már jobb körülményeket. Megérdemelné, hogy legyen egy jól felszerelt színházterem, akadálymentesített bejáratattal, netán lifttel, amin a bútort és egyéb kellékeket feljuttatják a színházterembe. De ha erre nincs pénz és nincs akarat, legalább valami markos fiatal emberek segíthetnének cipekedni. Tudom, hogy az amatőrök lelkesedése nem ismer határokat, ha színjátszásról van szó, de remélem, hogy a buzgalomnak nem baleset lesz a vége.

Kozsár Zsuzsanna

Csécsi Éneklő és Hagyományőrző Csoport

Nagyon tetszett, jópofák voltak.

Margit

Jó volt, csak lehetett volna hosszabb.

Anna

A szereplők a nagyszüleimre emlékeztettek. A darab nyelvezte még élethűbbé tette a darabot. Imádtam a kis tréfákat benne, amit én is felfedezek a nagyszüleim beszélgetéseiben.

Napsugár

Nagyon jópofa volt. A kedvenc viccem az volt, amikor azt mondták, fél hatot mutat.

Verus

Nagyon jó volt. Tetszett, hogy különböző tájszólásokat is fel tudtam fedezni a darabban. Voltak részek, amelyek kicsit vontatottak voltak.

Nagyon jó dolognak tartom, hogy a szereplőknek még mindig van energiájuk egy ilyen munkához, és további sok sikert kívánok nekik.

Sanyika

Kedves Lakomázók!

Az alábbi "zagyva mesében" benne van valamennyi idei verseny- és vendégelőadásunk címe. Szám szerint tizenhét. Vajon hányat találtok meg belőle?

Zagyva mese

Lúdas Matyi, ez a minden hájjal megkent legény gondolt egy nagyot. Nem akar ő már libákat őrizni, inkább nekivag a nagyvilágnak. Annyi érdekesség van a világon. A faluban folyton folyik a pletykálás az ilyen-olyan érdekességekről. Megnézi példának okáért a rátóti csikótojást, amelynek akkora a híre, hogy csak úgy tódulnak Rátótra a népek. Azt mondják, arrafelé a lányok is szépek, hátha akad ott valaki, aki megdobogtatná a Matyi szívét.

Három nap utazás után oda is ért Matyi Rátótra. Rögtön a buszmegálló mellett állt első ház. Ahogy Matyi betért, mindjárt valami furcsaság fogadta. Sok-sok állat volt az udvaron, de mindegyikre ráadtak valami maszkát, vagy egy tökfödőt vagy egy maszkot vagy valami ruhafélét. Álmélkodott is Matyi nagyokat, de egy tűzről pattant leány mindjárt megmagyarázta.

– Ez itt az állati színház avagy színészfarm – mutogatott körbe. – Az állataink remekül eljátszanak bármilyen történetet.

– No de ilyet – hüledezett Matyi. – És honnan jött az ötlet?

– Tudod, volt egyszer egy popfesztivál – kezdte magyarázni Marcsa, a házikisasszony –, ott láttam ilyen színészkedő állatokat. Gondoltam, Rátóton még ilyen úgyszincs, hát most majd lesz.

– De hát ez csak afféle játék a csillagokkal, nem? – kérdezte Matyi, arra célozva ilyen költőien, hogy ebből aztán nem sok anyagi haszna származna a háziaknak. Halott pénz az, állatokkal színházasdit játszani, gondolta magában.

– Dehogy, dehogy, vagyonokat keresünk vele – bizonygatta Marcsa, mintha bizony Matyi fejébe látott volna.

– Ki mindenki keresi azt a nagy vagyont? – faggatózott Matyi. – Csak nem a nagyidai cigányok?

– Marci öcsém és én – magyarázta lelkesen Marcsa. – Ne keresd, nincs itthon. Marci udvarol.

– Aztán kinek?

– A szomszéd lányának. Akié a híres csikótojás.

– Megnézném ám azt a tojást... – sóvárgott Matyi.

– Akkor legjobb, ha itt maradsz, mert ma jönnek épp a szomszédék háztűznézőbe. Hozzák magukkal a tojást is, mert igencsak féltik.

– Hát megvolt már a leánykérés?

– De meg ám! Esküvő lesz nemsokára. Aztán jöhet a nászút, Marci és Lüsziisztraté – vagy amit akartok. Irigylésre méltó... Bárcsak én lennék a helyükben! – sóhajtott Marcsa. – Imádom férjhez menni, de ebben az évben valahogy nincs velem szerencsém.

– Hogyhogy ebben az évben? Hogyhogy nincs szerencséd? Tán már volt férjed?

– Nem is egy, hanem tizenegy – vágta rá vígan Marcsa. – De már mindegyik megboldogult. Tudod, az alkohol öl. De így legalább semmi akadálya annak, hogy hozzád menjek feleségül.

– No még csak az hiányzik! – pattant fel Matyi –, akkor már inkább visszamegyek libát őrizni meg Döbrögit ütlegelni.

– Innen nem mész egy tapodtat se! – mordult erre a leány, de nem is volt már az leány, hanem egy rút boszorkány állta el a Matyi útját.

– Meghalsz, banya! – ordította Matyi, és fogta a vándorbotját, akkorát csapott a csúnya, bibircsókos, vasorrú Marcsára, hogy a könyöke is belefájdult... – erre aztán fölébredt, sajgó könyökét tapogatva. Ott feküdt a kemencepadkán, a libák meg már az udvaron gágogtak.

Rátótra se megyek többet, gondolta Matyi, és feltápáskodott a libái után.

(zagyván kiagyalta Kozsár Zsuzsanna)

Marci udvarol – Fesztysék

Lakoma - 18. évfolyam, 3. szám
Szepesi, 2018. október 19. péntek este
www.egressyfeszt.gportal.hu

Markó Boglárka

zsűri: Pásztó András, Havasi Péter, Juhász Dósa János

Szerkesztő: Kozsár Zsuzsanna, Nagy Andrea, Görög László

Fotók: Gecse Attila, Kresnye András

Szonda: Görög László, Sáradi Boglárka

Tördelő: Gaboda László